

Arrest

nr. 168 551 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 december 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 maart 2015 legt verzoeker samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 29 mei 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, in de hoedanigheid van wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie.

1.3. Op 29 juli 2015 verleent de procureur des konings van het parket Halle-Vilvoorde een negatief advies omtrent de voorgenomen wettelijke samenwoning.

1.4. Op 30 juli 2015 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Asse om geen melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters.

1.5. Op 28 augustus 2015 dienen verzoeker en zijn partner een beroep in tegen de weigeringbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, vermeld in punt 1.4, bij de familierechtbank te Brussel.

1.6. Op 19 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 1 december 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.05.2015 werd ingediend door:

Naam: E.N.

Voornamen: C.S.

Nationaliteit: Kameroen

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3", die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 10 de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;...'

Echter, betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond. Immers, uit de gegevens van het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de verklaring wettelijke samen- woning dd. 03.03.2015 niet werd geregistreerd.

Overwegende dat mevrouw de procureur des Konings in haar schrijven dd. 29.07.2015 het volgende meldt:

"Op basis van de onderzoeksresultaten blijkt uit een geheel van omstandigheden dat bij ten minste één van de partijen, de intentie kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De volgende elementen uit het geheel van omstandigheden vallen hierbij op:

- Meneer verblijft illegaal in het land. Op het ogenblik van zijn verhoor heeft meneer nog steeds niet de nodige stappen ondernomen bij de dienst vreemdelingzaken met het oog op het verkrijgen van een visum. De verblijfssituatie van meneer is dus uiterst precair.*
- Er is een leeftijdsverschil van 10 jaar tussen meneer en mevrouw.*
- Partijen kennen elkaar pas sinds april 2014. De relatie werd grotendeels onderhouden via internet. Sinds half december zou meneer verblijven bij mevrouw. De verklaring van wettelijke samenwoning werd zeer snel na deze samenwoning afgelegd, met name in maart 2015, hetgeen het vermoeden sterkt dat deze louter is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Uit diverse rechtspraak kan gedistilleerd worden dat een lange kennismakingsperiode vereist is zodat partners de tijd zouden hebben om elkaar te beginnen beschouwen als mogelijke levenspartners met de intentie om een duurzame samenleving op te starten.*

- Partijen leggen tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop ze elkaar hebben leren kennen: volgens meneer was dit in februari/maart 2014, volgens mevrouw in april 2014. Deze tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip van de totstandkoming van de relatie tonen aan dat zij niet de intentie hebben om een duurzame samenleving tot stand brengen.

- De kennis van meneer over mevrouw inzake hobby's, familie, dagelijkse gewoonten,... is eerder gering. Zo kan hij pas na veel moeite haar geboortedatum herinneren. Hij geeft algemene, nietszeggende antwoorden en kan bijna geen informatie geven over hoe de familie van mevrouw in elkaar zit. Het feit dat meneer weinig tot geen informatie kan geven over deze essentiële elementen toont aan dat hij niet de intentie heeft om een duurzame samenleving met haar op te bouwen.

- Meneer geeft aan een gezin te willen stichten met mevrouw. Dit is weinig geloofwaardig gelet op haar leeftijd. Mevrouw geeft niet aan nog een gezin te willen stichten met meneer. Uit deze verschillende kijk op de toekomst bij meneer en mevrouw blijkt de afwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Het gevoerde onderzoek bevestigt dat het meneer er uitsluitend om te doen is door alle middelen zijn illegaal verblijf te regulariseren. "

Gelet dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Asse dd. 30.07.2015 besloot het advies van de Procureur des Konings te Brugge te volgen, en weigerde de verklaring wettelijke samenwoning officieel te registreren.

Aangezien er geen sprake is van een geregistreerd partnerschap, werd niet voldaan aan de hierboven vermelde voorwaarden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. "

1.7. Op 22 februari 2016 wordt het beroep van verzoeker en zijn partner tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Asse om geen melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters, gegrond verklaard door de familierechtbank te Brussel. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Asse werd gelast om melding te maken van deze verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters en dit binnen de 40 dagen na betekening van het vonnis.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Verzoeker legde een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgische.

Krachtens artikel 40ter is artikel 40bis van toepassing op het familielid van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°.

Het recht op verblijf wordt geweigerd omdat de verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 3 maart 2015 niet door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Asse werd geregistreerd. Verwerende partij verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, op grond waarvan als familielid van de Belg wordt beschouwd de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België.

Het is juist dat op 3 maart 2015 verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde en dat deze op 30 juli 2015 werd geweigerd.

Krachtens artikel 1476quater, laatste lid BW kan tegen de weigering door de ABS om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning, binnen de maand beroep worden ingediend bij de familierechtbank.

Op 28 augustus dagvaardde verzoeker en zijn partner de ABS voor de familierechtbank.

Krachtens het zorgvuldigheidsbeginsel komt het aan verwerende partij toe om zich bij het nemen van een weigeringsbeslissing te vergewissen van de juiste gegevens betreffende het weigeren van de verklaring van wettelijke samenwoning. Dat heeft hij niet gedaan, vermits hij er zich zelfs niet van vergewist heeft bij de ABS van Asse of de weigering definitief was dan wel of beroep tegen de weigering werd ingediend.

Daarvoor had verwerende partij ruimschoots te tijd. Hij heeft wel bij de ABS zich ervan vergewist dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning op 30 juli 2015 geweigerd werd, en hij weet dat krachtens artikel 1476quater, laatste lid BW daartegen binnen de maand beroep kan worden ingediend. Deze termijn verstreek bijna 3 weken vooraleer hij zijn beslissing tot weigering van verblijf genomen heeft.

Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel, gelezen in samenhang met de artikelen 40bis en 40ter geschonden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient, als gevolgbeslissing van de weigering van verblijf, samen met deze laatste beslissing vernietigd te worden."

2.2. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tevens steunt.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. (...)"

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)."

Uit lezing van deze bepalingen volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van Belg, in het bijzonder in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie, als voorwaarde wordt gesteld dat "een geregistreerd partnerschap" werd afgesloten.

De Raad stipt aan dat de wettelijke samenwoning pas bestaat als de verklaring van wettelijke samenwoning wordt vermeld in de bevolkingsregisters. Het ontvangstbewijs in het administratief dossier

bewijst alleen de afgifte van de verklaring, maar vormt geen bewijs van het bestaan van de wettelijke samenwoning.

In casu nam de ambtenaar van de burgerlijke stand op 30 juli 2015 een beslissing om de verklaring van wettelijke samenwoning niet te vermelden in de bevolkingsregisters daar hij vaststelde dat er sprake was van een schijnrelatie.

Deze beslissing van 30 juli 2015 waarbij de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters wordt geweigerd, houdt in dat er *“geen sprake is van een geregistreerd partnerschap”*, zoals in de bestreden beslissing van 19 november 2015 correct wordt vastgesteld. Dit motief wordt door verzoeker trouwens ook niet betwist.

De verwerende partij kon dan ook op goede gronden besluiten dat niet is voldaan aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.3. Niettemin meent verzoeker dat de verwerende partij onzorgvuldig is te werk gegaan door niet na te gaan of de weigeringsbeslissing van 30 juli 2015 definitief was, met name door niet te onderzoeken of er een beroep werd ingediend tegen deze weigeringsbeslissing op basis van artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek.

Uit het administratief dossier (synthesenota) blijkt evenwel dat de verwerende partij op 19 november 2015 telefonisch contact heeft gehad met de burgerlijke stand van de gemeente Asse, waarbij haar werd meegedeeld dat verzoeker in beroep ging tegen de weigeringsbeslissing van 30 juli 2015 door middel van een dagvaarding van 28 augustus 2015 en dat de pleidooien waren voorzien op 8 februari 2016.

Aldus blijkt dat de verwerende partij zorgvuldig heeft gehandeld en navraag heeft gedaan naar de stand van zaken aangaande de weigeringsbeslissing van 30 juli 2015.

In zijn verzoekschrift verduidelijkt de verzoeker niet welke gevolgen de verwerende partij diende te verbinden aan het gegeven dat een beroep werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van 30 juli 2015.

Uit de Vreemdelingenwet blijkt niet dat de verwerende partij het verblijfsrecht pas mag weigeren indien een beslissing tot weigering van vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters definitief is. Dit kan niet worden gelezen in de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. Ter terechtzitting verwijst de raadsman van verzoeker naar het arrest nr. 128 192 van de 21 augustus 2014. Daarin stelde de Raad:

“De Raad wijst er tevens op dat het aan de gemachtigde toekomt om zich bij het nemen van een weigeringsbeslissing op grond van artikel 40bis, §2, f) van de vreemdelingenwet te vergewissen van de juiste gegevens betreffende de weigering van de huwelijksvoltrekking. De gemachtigde behoorde te weten dat tegen deze weigeringsbeslissing een beroep kan worden ingediend binnen de maand na de kennisgeving ervan. Het is dan ook aan de gemachtigde om zich hieromtrent te informeren.

Te dezen blijkt dat de gemachtigde niet heeft onderzocht of de verzoeker en zijn partner binnen de voorziene beroepstermijn zich in rechte hebben voorzien tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het gegeven dat de gemachtigde in het kader van de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan een vervaltermijn is gebonden doet, zoals de verzoeker ter terechtzitting opmerkt, geen afbreuk aan de bij artikel 40bis, §2, f) van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kracht van gewijsde moet hebben hetgeen betekent dat er geen beroep is tegen ingediend zoals voorzien in artikel 167, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek (GwH 121/2013, B.8.3.2.) of dat dit beroep is verworpen.”

De raadsman meent dat een zelfde redenering op analoge wijze kan worden toegepast voor wat betreft de wettelijke samenwoning. In artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is echter niet uitdrukkelijk voorzien dat een beslissing tot weigering van vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters definitief dient te zijn vooraleer een verblijf kan worden geweigerd, in tegenstelling tot wat uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 40bis, §2, 2°, onder f) van de

vreemdelingenwet. Door te betogen dat een analoge redenering moet worden gehanteerd, verzoekt de raadsman de Raad in wezen om een voorwaarde toe te voegen aan de wet, hetgeen de Raad niet vermogt te doen. In de mate dat de raadsman van verzoeker een mogelijke leemte in de wet aan de kaak wil stellen, doet hij aan wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is om uitspraak te doen.

De raadsman van verzoeker stelt dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft getroffen omdat zij gebonden is aan een vervaltermijn van zes maanden. Hij betoogt daarbij dat de verwerende partij evengoed het verblijf had kunnen toekennen en desgevallend, indien het beroep door de familierechtbank werd verworpen, het verblijf vervolgens had kunnen intrekken. De raadsman meent dat deze handelwijze niet onmogelijk is.

Zoals de raadsman zelf aanhaalt is de Raad in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Er wordt niet betwist dat op het moment van de bestreden beslissing er *“geen sprake [was] van een geregistreerd partnerschap”*, zoals in de bestreden beslissing van 19 november 2015 correct wordt vastgesteld. Evenmin wordt betwist dat op het moment van de bestreden beslissing derhalve niet was voldaan aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad beoordeelt enkel de rechtmatigheid van de bestreden beslissing aan de hand van de aangevoerde middelen. Ook al mocht de Raad een ander oordeel hebben, hij kan zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid maar enkel nagaan of de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is. Door louter te stellen dat een andere handelwijze mogelijk is, toont de raadsman niet aan dat het in casu onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is om het verblijf te weigeren wanneer er geen geregistreerd partnerschap voorligt er dus niet is voldaan aan de uitdrukkelijke voorwaarden gesteld in de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet. Nogmaals, uit de wet volgt nergens dat de verwerende partij verplicht is te wachten met zulke verblijfsweigering tot de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand definitief is geworden.

2.5. Het gegeven dat, na de bestreden beslissing, het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand gegrond werd verklaard en de ambtenaar werd gelast om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters en dit binnen de 40 dagen na betekening van het vonnis, doet aan het bovengestelde geen afbreuk.

De Raad moet zich in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole plaatsen op het ogenblik van de beslissing. In casu blijkt niet dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest. De feiten van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier.

Het vonnis van 22 februari 2016 was niet beschikbaar op het ogenblik van de beslissing. De Raad mag hiermee dan ook geen rekening houden.

Ter terechtzitting wordt de raadsman van verzoeker gewezen op de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van het vonnis van 22 februari 2016. De raadsman van verzoeker stelt dat dit niet proceseconomisch is wanneer ook een intrekking van de bestreden beslissing mogelijk is. Dit is echter beleidsmatige kritiek waarop de Raad niet kan ingaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn belangen kan verzekeren door gebruik te maken van de openstaande wettelijke mogelijkheid om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen op basis van zijn rechtstitel verleend door het vonnis van 22 februari 2016. De raadsman merkt op dat verzoeker bij het indienen van een nieuwe aanvraag wederom retributie zal moeten betalen. Hiermee raakt de raadsman aan een onrechtstreeks belang dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Er rest de Raad enkel vast te stellen dat niet is aangetoond dat bestreden beslissing werd genomen met miskennis van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin is aangetoond dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES